

Jadwiga Rauhut

Dziarnów, pow. Grójec. Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 6, 142-143

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Odkryte w omawianym sezonie obiekty kultury łużyckiej / ob.211-269/ to jamy o charakterze osadowym. Część z nich to jamy o charakterze zasobowym, niektóre z obiektów można zapewne interpretować jako pozostałość po konstrukcjach mieszkalnych. Materiał osadowy uzyskany z tych obiektów to wyłącznie ceramika osadowa, nie pozwalająca na precyzyjne określenie ram chronologicznych osady. Zapewne stanowisko to należy datować na schyłek epoki brązu i okres halsztacki.

Zarówno w wypadku cmentarzyska jak i osady uchwycono granice w kierunkach północnym, zachodnim i częściowo wschodnim.

Badania będą kontynuowane.

DZIARNÓW, pow. Grójec
Stanowisko 3

Instytut Historii Kultury Materialnej PAN
w Warszawie

Badania prowadziła mgr Jadwiga Rauhut.
Finansował WKZ w Warszawie. Pierwszy
sezon badań. Osadnictwo z okresu rzymskie-
go, wczesno- i późnośredniowiecznego.

Badania miały na celu rozpoznanie chronologii, charakteru osadnictwa oraz jego zasięgu. Teren objęty badaniami został w znacznym stopniu zniszczony wkopami nowożytnymi i współczesnymi.

Stanowisko znajduje się na wzgórzu morenowym, nad łąkami, na lewym brzegu Mogilanki, po przeciwnej stronie obecnej wsi Dziarnów. Założono tu trzy wykopy oznaczone numerami I, II, III.

Wykop I usytuowany został w wyższych partiach wzniesienia, na północ od plaśnicy. W jego obrębie stwierdzono brak nawarstwień kulturowych. Na poziomie calca / odłożono zarys dwóch palenisk jamowych z XI-XII wieku i z XIV wieku/. W ich wypełniaku zachowały się nieliczne przepalone kamienie. Zawartość palenisk stanowiły ułamki naczyń, nożyk żelazny i kółko żelazne. Między kamieniami, w czarnej ziemi, która być może stanowiła pozostałość jamy lub budynku zagłębionego z XI-XII wieku, znaleziono dużą część grubościennego naczynia zasobowego. Naczynie zdobione jest ornamentem plastycznym półkoli i kwadratów, a w dolnej części rytą linią falistą i żłobkami dookólnymi.

Liczniej reprezentowane jest osadnictwo z okresu rzymskiego. Z tego czasu zachowała się warstwa kulturowa o czarnym zabarwieniu, widoczna we wschodnim profilu plaśnicy oraz zarysy kilku obiektów. Wyeksplorowano tu narożnik prostokątnego budynku, przylegającą do niego jamę i palenisko. Znaleziony w nim żużel

wskazuje na produkcyjny charakter paleniska. Wszystkie obiekty były zagłębione w calcu.

Wykop II.

Nie stwierdzono w nim warstwy kulturowej ani żadnych obiektów.

Wykop III.

Założono go we wschodniej części wzniesienia, niezniszczonej przez wkopy. Rów kontrolny miał wymiary 10x1,5 m. Stwierdzono w nim warstwę kulturową z okresu rzymskiego i dwa obiekty: budynek nr 2 /odłamany częściowo/ oraz palenisko kamienne nr 6, założone na powierzchni gruntu. Są one prawdopodobnie współczesne zespołom odkrytym w wykopie I, i orientacyjnie można je datować na II-III wiek.

Badania tegoroczne wykazały :

1. istnienie intensywnego osadnictwa z okresu rzymskiego. Obejmuje ono rozległy obszar wzgórza w wyższych i niższych partiach. Zachowała się zarówno warstwa kulturowa jak i obiekty mieszkalne, gospodarcze i produkcyjne. Osadnictwo to jest prawdopodobnie współczesne osadzie, znajdującej się na sąsiednim wzgórzu / stanowisko 2/.

2. w okresie wczesnośredniowiecznym, między XI-XII wiekiem znajdowała się tu nieduża osada o rozproszonej zabudowie/ brak warstwy kulturowej/. Zajmowała ona wyższe partie wzniesienia, w części północnej i zachodniej. Teren w tym miejscu w znacznym stopniu uległ już zniszczeniu, a częściowo porośnięty jest młodym lasem.

3. osadnictwo było kontynuowane także w późnym średniowieczu. W XIV wieku istniały tu obiekty gospodarcze/ palenisko nr 2/. Są to jednak pojedyncze zespoły usytuowane na skraju osady, która w tym czasie przeniosła się na prawy brzeg rzeki.

DZIERŻĘCIN, pow. Ślawnó
Stanowisko 3

Katedra Archeologii
Uniwersytetu Adama Mickiewicza
w Poznaniu

Badania prowadził mgr Czesław Strzyżewski.
Finansował WKZ w Koszalinie. Pierwszy sezon
badań. Osada z wczesnego okresu epoki żelaza
i okresu rzymskiego.

Badania o charakterze rozpoznawczo-ratowniczym na terenie czynnej plażni-
cy skoncentrowano w okolicach wykopów z 1940 r., na terenie cmentarzyska